

til Indblanding i den indførte Tobak, saa ligger der jo allerede deri en Betryggelse for, at denne Lov ikke vil tage en meget stor Udbredelse; thi saasnart den gjør det, vil jo Tilbudet blive for stort i Forhold til Efterspørgslen, og derved vil Tobaksavlens naturlige Vei blive indskrænket til kun at have et ganske lidet Omraade som hidtil. Dette er da en Grund mere til ikke at tage saa stærke Forholdsregler. Men desuden kan jeg ikke være med til at forbyde Folk at dyrke i deres egne Ørder, hvad de ville. Saae vi en forhøiet Afgift paa den indførte Tobak, ja saa kan jeg til Nød være med til, at en tilsvarende Afgift bliver lagt over paa den hjemmeavlede Tobak, men et ligefremt Forbud mod Dyrkningen maa jeg bestemt fraraade. Nu kan det nok siges, at efter §§ 1 og 3 i Udkastet saa de vedkommende Tobaksavlere Erstatning for Aolens Øphør, idet de efter § 1 beholde Ketten til at dyrke Tobak endnu i 3 Aar og efter § 3 saa Erstatning for Bygninger og Redskaber, der jærlig have været benyttede til denne Lov. Men denne Erstatning betragter jeg ikke som fyldestgjørende. Jeg kjender Folk, der have kjøbt Smaalodder paa Fredericia Mark — og disse Tobaksavlere ere udelukkende Folk med et meget lille Jordbrug — til en Pris af 15—1600 Kr., efter en Lønne Land regnet til 10.000 Kr. ene med det Formaal for Die at dyrke Tobak, og naar disse Folk blive afstaarne fra Tobaksdyrkning, ere disse Lodder kjøbt meget for dyrt, og skal der gives fuld Erstatning, er det nødvendigt, at de saae Noget for denne Værdiforringelse, som Jorden vil undergaa, naar Tobaksavlens bliver forbudt. Hertil skal jeg indskrænke mig, men jeg skal dog tillade mig at henstille til Toldudvalget, til hvilket jeg antager, at denne Sag naturlig vil blive henvist, at tage under Overveielse, hvorvidt en Afgift kunde lægges paa den hjemmeavlede Tobak, en Afgift i Eighed med den Forhøielse, som mulig vil finde Sted ved Toldrevisionen. Men et ligefremt Forbud mod Tobaksavl maa jeg indstændig fraraade, og jeg kan heller ikke stemme derfor.

Chr. Jensen: Jeg vil haabe, at man ikke saa indtrængende behøver at fraraade Forbudet mod Tobaksdyrkning, thi jeg tror, at der i dette Thing altid vil være et overveielende Flertal mod et Lovforslag som det,

der her foreligger. Det forekommer mig, at det er en for væsentlig Indskrænkning i Borgernes almindelige naturlige Friheder, at de ikke maa dyrke og behandle deres Jord saaledes, som de finde mest passende, og vi hørte nu af den ærede sidste Taler, at der er kjøbt Lodder paa Fredericia Mark til en forholdvis overordentlig høi Pris ene med det Formaal for Die at dyrke Tobak der. Jeg tror saaledes, at det vil være overflødig at fraraade Lovforslaget, thi jeg synes, at det er et Lovforslag, som taler saaledes for sig selv, at det umulig kan blive gjældende i Danmark. Det er strikte imod de Principer, som en fri Forsætning naturlig maa værges for. Vel leve vi i Fortolkningernes Tidsalder, men i den Grad at komme bort fra de almindelige borgerlige Friheder, som dette Lovforslag foreslaar, haaber jeg aldrig skal se. Naar den ærede sidste Taler vil gaa jaavidt at henstille til Toldudvalget, om det ikke var passende at vedtage en Skat paa Tobaksavlens, som vel vilde omfatte 10 Ore, der er Forstjellen mellem den nuværende Tobakstold og den ventede, vil jeg dog henstille, om det er nødvendigt at vedtage denne Afgift. Vi maa jo vel huske paa, hvad det er for en Slags Tobak, der dyrkes i Danmark. Det er ikke den Slags fine Tobak, som de Folk, der have Raad til at bruge kostbar Tobak, benytte, men det er en Tobak, som godt kunde taale at være fri, da denne Frigivelse kun vilde være til Lettelse for Smaafolk, og jeg antager, at der netop her var en Leilighed for dem, der nok vilde være tilbøielige til at indføre en Værditold, til at saae den Tobak, der avles i Danmark, frigjort, selv maasse ved en Forøgelse af den Told, der skal forlanges af Tobak, som indføres fra fremmede Lande. Jeg tror, at det Princip, som her ligger til Grund, kan have farlige Følger. Hvad kan Konsekvensen ikke blive af en saadan Lov? Det Næste kan blive et Forbud mod Sufferroedyrkingen. Ja, skal det Princip blive ved, saa kan man ligesaa gjerne forbyde os at dyrke de Kornsorter, som vi lave Øl og Brændevin af, naar der ogsaa kommer Skat paa disse Gjenstande. Nei, lad os tage os iagt for at begynde paa den Vane. Det er kun det første Skridt, men man veed ikke bestemt, hvor dette i Tidens Løb kan ende, og hvad Følgen kan blive. Jeg var mest tilbøielig